

Ο Πέτρος Κουβάτσος, ήταν το πρώτο θύμα των Ελληνικών αγώνων αυτοκινητού.

Έχασε τη ζωή του κατά τη διάρκεια αγώνα πρωταθλήματος, δεμένος, με κράνος, νούμερα στις πόρτες μπροστά σε δεκάδες εμπλεκόμενους και, το κυριότερο, μπροστά στη σύζυγό του Καίτη. Δεν ήταν κάποιος ενθουσιώδης νεαρός.

Ήταν 38 ετών, παντρεμένος, οικογενειάρχης με δύο παιδιά, τη Λύντια και τον Δημήτρη, πολιτικός μηχανικός, στην πιο δημιουργική ηλικία του.

Το μοιραίο συνέβη στην τελευταία δεξιά στροφή της ανάβασης Φιλερήμου στην Ρόδο, το Σάββατο 27 Ιουλίου 1963. Πριν από πενήντα πέντε χρόνια, ακριβώς.

Ας δούμε κατ' αρχάς, το ρεπορτάζ της εφημερίδας «Εθνος», της 29ης Ιουλίου πως περιγράφει τα συμβάντα.

«Τὸ τραγικὸ δυστύχημα, ποὺ
ἔλατο τὸ πρῶτον φανατικό
ἄρρον, ποὺ σημειώθηκε εἰς
τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν διέξο-
δον αὐτοκινητιστικῶν ἐπι-
γώνων, συνέβη μέσα σὲ χρό-
νο μικρότερο τοῦ δευτερολέ-
πτου. Ὁ Κουβάτσος ἐπὶ τὴν
τελευταία δεξιὰ στροφὴν
45 περίπου μέτρα πρὸ τοῦ
τέματός με ἐξαιρετικὰ ὑψη-
ρὴ ταχύτητα –μερικολέπτο-
νων 100–110 χιλιόμετρα-
ῶραν ἢ «Ἄλφα Ρομέο» του-
ῆσαν τὴν «Ἄλφα Ρομέο» του
ἐπὶ τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς
ῶρας, νὰ τετραπάρῃ. Τὸ
ῆσαν μέρος τοῦ αὐτοκινή-
του ἐπέπεσε ἐπὶ συντόμως
ἐπὶ τὸ δρόμον, τὸν ἄρρον
κατάστρεψε. Ἰσως ἂν ἀ-
φυλίσιμος ἦτο ἀνθεκτικώτε-
ρος, νὰ διαφύγει τὴν πο-
λεὶαν τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ὁ δὴ ἄρρος προορε «ἀθήνη»
διεσφύση τὸ «επιτεμάρι-
σμα», ἀλλὰ, παραφασῶς, τὸ
αὐτοκίνητον εἶχεν ἐκφύγει
τοῦ ἐλάτρου του. Συνέβη
τὴν ἀσχεπταία πορεία του
πρὸς τὸ τέμα, ἀκνηβήθητο
μὴ τὴν πλευρὰ, καὶ σὲ γωνίᾳ
45 περίπου μοιρῶν ὡς πρὸς
τὸν ἄρρον τῆς δόου. Συν-
ῆθη, διέγραψε μίαν ἐπι-
πέτα σκαπιτήρ, ἢ ὅμοια ἐπι-
πέτα πρὸς ἓνα δένδρον
ἐπὶ τὴν δεξιὰν πλευρὰν τῆς
ῶρας, ἀποκολληθὲν ἀπὸ
τὴν γραμμὴν τοῦ τέμα-
τος. Τὴς τελευταίας στιγμῆς
τὸ αὐτοκίνητον σπύρει νὰ συ-
κασθῆται. Ἰσως ἂν ἀ-
σχεπὸς τροχὸς καὶ μὴ ἐπι-
ἀποφασιστικὸ κῆθος «ἄρ-
ρον» πλεύρᾳ εἰς τὸ δένδρον...

Η Giulia μετά το συμβάν. Απολύτως ἀπίθανο νὰ βγεῖ ὁ οποιοσδήποτε ζωντανὸς ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὄχημα.

Εἶναι σημαντικὴ ἐπίσης, ἡ μαρτυρία τοῦ νικητῆ ἐκείνης τῆς ἀνάβασης, τοῦ Γιώργου Ραπτόπουλου ὁ ὁποῖος βλέποντας στις δοκιμὲς τὸν Πέτρο νὰ στρίβει στὴν συγκεκριμένη στροφή, θεώρησε ὅτι περνοῦσε τὰ ὄρια.

Στον τερματισμὸ ὑπῆρχε τὸ καφενεῖο τοῦ Παντελή, τόπος συνάθροισης τῶν αγωνιζομένων κατὰ τις δοκιμὲς, ὅπου συζητοῦσαν ὅλα τὰ αγωνιστικὰ θέματα. Σὲ μια ἀπὸ αὐτὲς τις συναντήσεις, λοιπόν, ὁ Γιώργος εἶχε πει στὸν Πέτρο ὅτι ἀπὸ τὴ τελευταία δεξιὰ, περνοῦσε σχεδὸν ἐκτὸς ὁρίων.

Ψάχνοντας τὰ γιατί αὐτοῦ τοῦ δράματος οἱ ἀπαντήσεις βρίσκονται ἀνάμεσα στὴν ἀτυχή στιγμή καὶ τὴν ὑπουλή εσωτερικὴ πίεση ποὺ συχνὰ ἐπηρεάζει ὅσους αγωνίζονται με φιλότιμο, ἐγωισμό καὶ μαχητικότητα. Ἄλλες φορές, καθὼς προσπαθοῦν τὸ κάτι παραπάνω, τὰ καταφέρνουν, ἄλλες φορές ὄχι.

Μάρτιος 1962. Εκκίνηση Εαρινού ράλι. Ο Πέτρος στο τιμόνι, με συνοδηγό στην ID 19 τον Πωλ Γιαννικώστα. Δίπλα στον οδηγό ο Παύλος Ραλλίδης και ο Κώστας Νικολόπουλος. Λίγες ώρες αργότερα θα τερμάτιζαν στην 4η θέση.

Απρίλιος 1963. Αναβάση Πάρνηθας. Πρώτη εμφάνιση με την πράσινη Giulia. Έκτος γενικής πίσω από τη E type του Μιμη Μαρκομιχελάκη. Στην εικόνα, πίσω από το νεότευκτο ξενοδοχείο Mont Parnes, με φόντο τα ραντάρ που διακρίνονται μέσα σε νέφη. Τον κινητήρα

του αυτοκινήτου είχε επιμεληθεί ο Ιταλός μοτερίστας Conrero, σπεσιαλίστας σε αυτό.

Στο τελευταίο του ράλι, το ΙΑ΄ Ακρόπολις, ο Πέτρος συμμετείχε με την Giulia και συνοδηγό τον Νίκο Καπετανάκη. Στο ενσταντανέ από την εκκίνηση, ο Παύλος Ραλλιδης, ευθυτενής και άφογος μέσα στο κοστούμι του, σηκώνει τη γαλανόλευκη στην νυκτερινή Διον. Αρεοπαγίτου.

Η συμμετοχή θα εγκαταλείψει, όταν από ένα λάθος την ώρα που οδηγεί ο Νίκος μέσα στο βροχερό βράδυ θα βγουν από το δρόμο. Το αυτοκίνητο δεν θα πάθει το παραμικρό, αλλά έχοντας ακουμπήσει με την κοιλιά του, χρειάζεται περισσότερα από τέσσερα χέρια για να ξεκολλήσει.

Σχεδόν δύο μήνες αργότερα, ο Νίκος θα είναι ο μόνος αγωνιζόμενος που θα γνωρίζει από την πρώτη στιγμή (πέραν του Τζώνυ, που είχε ήδη τερματίσει και ήταν παρών στο συμβάν) ότι ο Πέτρος είχε καταλήξει ευθύς αμέσως.

Καθώς έφυγε το ασθενοφόρο από την εκκίνηση για ν' ανέβει πάνω σκαρφάλωσε στο μαρσιπέ κι ήταν μπροστά όταν ο γιατρός προσπαθούσε ανεπιτυχώς να βρει σφυγμό ή πίεση στο κορμί του Πέτρου. Εκείνο το γλυκό, ανοιξιάτικο βραδάκι της εκκίνησης του ΙΑ΄ Δ.Ρ.Α., βέβαια, τίποτα δεν προμήνυε το τραγικό γεγονός που θ' ακολουθούσε.

Ιούλιος 1963. Γαλήνη Πόρος. Λίγες μέρες πριν το αγωνιστικό διήμερο στη Ρόδο. Στην αυλή της Γαλήνης, ενός σπιτιού του 19ου αιώνα, απ' όπου παρέλασαν προσωπικότητες και προσωπικότητες όπως ο Ελευθέριος Βενιζέλος και ο Γιώργος Σεφέρης, εκείνη την εποχή ήταν και τόπος συνάντησης των Ελλήνων αγωνιζομένων από τους φιλόξενους οικοδεσπότες Έρα και Στέφανο Ζάννο.

Στην εικόνα διακρίνονται από δεξιά, η θυγατέρα του Πέτρου, Λύντια, ο Πέτρος, ο Άλκης Μίχος συνομιλών μετά της ξανθής κυρίας, στο βάθος με το μαγικό ο Γερμανός Wolfgang Levy, και με τη ναυτική φανέλα ο Στέφανος που ταΐζει την θυγατέρα του Τατιάνα.

Ο Levy, νικητής του Δ.Ρ.Α. το 1959, συχνός επισκέπτης στην Ελλάδα, νικητής της ανάβασης Φιλερήμου το '60, είχε τραυματιστεί την επόμενη μέρα, ανήμερα δεκαπεντάγουστο στον αγώνα ταχύτητας στη Ρόδο, αρκετά σοβαρά. Έφερε συντριπτικά κατάγματα στα άκρα και χειρουργήθηκε στο νοσοκομείο της Ρόδου με επιτυχία.

ΤΟ ΤΡΙΣΑΓΙΟ

Άμεσα μετά την τελεσι του αγώνος αγάπης, η Οργανωτική Επιτροπή των αγώνων, οι αθληταί μας, οι εκπρόσωποι των Ρωσικών Αγών και Οργανώσεων, οι εκπρόσωποι του Τύπου και οι γνωστοί της οικογένειας του φουεθέντος ανέχθησαν σιωπηλά για τον τόπο του δυστυχήματος. Εκεί, μέσα σε ατμόσφαιρα πνιγηρή από το πένθος, τους λυγμούς και τα δάκρυα, έβαλλη τρισάγιο στην μνήμη του φουεθέντος. Μετά την δέση, τόσο ο Δήμαρχος κ. Πετρούλης, όσο και ο Άντιπρόεδρος της ΕΛΠΑ κ. Νικολόπουλος, με λίγα συγκλονιστικά λόγια, αποχαιρέτησαν τον νεκρό, ενώ οι παρευρισκόμενοι με δάκρυα και χειροκροτήματα, έζυμσαν την μνήμη του. Ο άποχαιρετισμός του φιλού και συνάθητου του Στ. Ζαλιμά και το έλεοςμά του σε έκράτητο κλάμα παράγει μετρί συνέτριψε όλους μας. Μετά τις διμιλίες, οι όμιλήσαντες και οι αθληταί έφρασαν τον τόπο του δυστυχήματος με ροζ πέπελλα και άνθη.

Βελοπότα, από το περιοδικό «Βελάν», για την επόμενη μέρα του δυστυχήματος.

Πελοπόννησος, από τον φαρμάκη της ανιάβρωσις φιλορηξίαρ (φωσφέ Κε. το σκόλαρ) τερικό της